

Publicerad 2009-10-12 22:46 av tova nilsson

Det kallas

"oinspirerad"

det kallas

"skrivkramp"

det är bara ett jävla tidsfördriv.

Stanna hos mig.

Jag har dansat med spöken över spruckna stengolv, jag har skurit mig på kanterna av mina tomma löften. Jag har legat timme efter timme svävandes i ingenting, inte vetat var jag är och vem jag var. Jag har sett löven byta färg från bruna knoppar till gröna bland till röda kreationer på marken och jag har sparkat på varje sten mellan dig och mig. Jag har frågat dig - ska vi plocka kastanjer i höst? Men du verkar aldrig förstå, aldrig förstå min kärlek till kastanjer. Aldrig förstå min kärlek till dig.

Jag har dragit djupa andetag i den isande kyla som letat sig in emellan oss, jag har krypit närmre dig för att hålla värmen. Jag har stirrat i samma tak flera dygn i sträck, jag har räknat varje frågetecken och fått varje svar till noll. Jag har ställt samma fråga gång på gång, men du har nog aldrig förstått. Aldrig förstått hur jag skrapar mina knän för dig. Aldrig förstått att varje ord i natten är en bön, stanna hos mig. Snälla, stanna hos mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren tova nilsson med Poeter.se id #28686 innehar upphovsrätten